

κοινοτική διοίκηση του δημιούργησε βάσιμες ελπίδες.

3. Κανένας υπάλληλος δεν μπορεί να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ελλείψει σαφών διαβεβαιώσεων προς αυτόν εκ μέρους της διοικήσεως. Η σιγή που τήρησε η διοίκηση στο αίτημα επιβεβαίωσης των δικαιωμάτων του που της είχε απευθύνει ο προσφεύγων, όσο λυπηρή και αν είναι, δεν μπορεί να ισοδυναμήσει με επιβεβαίωση τέτοιων δικαιωμάτων όσον αφορά τον ενδιαφερόμενο, όπως ούτε άλλωστε μπορεί να θεωρηθεί ως σαφής διαβεβαίωση εκ μέρους της διοικήσεως.

Έστω και αν υποτεθεί ότι η διοίκηση είχε παράσχει εσφαλμένες διαβεβαιώσεις σε έναν υπάλληλο σχετικά με τα δικαιώματα που διεκδικούσε, μια τέτοια δέσμευση δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει κατάσταση δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι κανένας υπάλληλος κοινοτικού οργάνου δεν μπορεί εγκύρως να αναλάβει την υποχρέωση της μη εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως ούτε άλλωστε η ανακοίνωση πεπλανημένης ερμηνείας κοινοτικού κανόνα είναι δυνατόν να συνεπάγεται την ευθύνη της διοικήσεως. Υποσχέσεις στις οποίες δεν λαμβάνονται υπόψη οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως

δεν μπορούν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά αυτόν προς τον οποίο απευθύνονται.

4. Η τήρηση της αρχής των κεκτημένων δικαιωμάτων επιτρέπει σε ένα όργανο να αρνηθεί το επίδομα αποδημίας σε υπάλληλο ο οποίος είχε, κατά την αναφερόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α), του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως περίοδο, ασκήσει επαγγελματική δραστηριότητα κατά τρόπο συνήθη στο έδαφος του κράτους διορισμού στην υπηρεσία οργανισμών οι οποίοι, λόγω της θεσπίσεως νέων κριτηρίων, δεν θεωρούνταν πλέον, κατά τον χρόνο της προσλήψεως του ενδιαφερομένου, ως διεθνείς οργανισμοί κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης, ενώ, εξάλλου, το ίδιο όργανο εξακολουθεί να χορηγεί το εν λόγω επίδομα στους υπαλλήλους οι οποίοι, καιτοι είχαν εργαστεί προηγουμένως στους ίδιους οργανισμούς, προσλήφθηκαν υπό το καθεστώς των παλαιών κριτηρίων όσον αφορά την έννοια του διεθνούς οργανισμού.

5. Η αναδρομική ανάκληση νόμιμης πράξης που παρέσχε δικαιώματα ή ανάλογα πλεονεκτήματα αντιβαίνει στις γενικές αρχές του δικαίου.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 27ης Μαρτίου 1990 *

Στην υπόθεση T-123/89,

Jean-Louis Chomel, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντι-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κλητο στο Λουξεμβούργο την SARL Fiduciaire Myson, 6-8, rue Origer,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raepenbusch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να χορηγήσει στον προσφεύγοντα επίδομα αποδημίας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Φεβρουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Τα περιστατικά που απετέλεσαν την αιτία της προσφυγής

- 1 Ο προσφεύγων, Jean-Louis Chomel, γάλλος υπήκοος, εργάστηκε, στις Βρυξέλλες, στην Επιτροπή Γεωργικών Επαγγελματικών Οργανώσεων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (στο εξής: ΕΓΕΟ) από την 1η Ιανουαρίου 1980 μέχρι τις 15 Σεπτεμβρίου 1981, στο δικηγορικό γραφείο J. M. Didier et Associates από τις 16 Σεπτεμβρίου 1981 μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1983 καθώς και στη Γενική Επιτροπή Γεωργικής Συνεργασίας της ΕΟΚ (στο εξής: ΓΕΓΣ), ύστερα στην ΕΓΕΟ κατά το διάστημα από 1ης Νοεμβρίου 1983 μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1988.

- 2 Την 1η Σεπτεμβρίου 1988, η Επιτροπή προσέφερε στον προσφεύγοντα θέση υπαλλήλου διοικήσεως με βαθμό Α 7 στη Γενική Διεύθυνση VI «Γεωργία». Με έγγραφο της 4ης Σεπτεμβρίου 1988 προς την Επιτροπή, ο προσφεύγων αποδέχθηκε αυτή την προσφορά εργασίας διευκρινίζοντας ταυτόχρονα, αναφερομένος στις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως), ότι θεωρούσε «ότι δικαιούται επιδόματος αποδημίας» ενόψει του γεγονότος ότι η κατά τον χρόνο εκείνο επαγγελματική του απασχόληση συνίσταται «σε εργασία στην υπηρεσία διεθνών οργανισμών». Με το ίδιο έγγραφο, ο προσφεύγων ζήτησε από την Επιτροπή να του επιβεβαιώσει εγγράφως ότι εδικαιούτο επιδόματος αποδημίας. Ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία στις 3 Οκτωβρίου 1988, χωρίς να έχει λάβει επιβεβαίωση, έγγραφη ή προφορική, των δικαιωμάτων του από τις υπηρεσίες της Επιτροπής. Πράγματι, το επίδομα αποδημίας δεν του καταβλήθηκε μαζί με τις πρώτες του αποδοχές του Οκτωβρίου 1988.

- 3 Κατά τον χρόνο που ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία, οι υπάλληλοι της Επιτροπής που είχαν προηγουμένως εργασθεί στην ΕΓΕΟ και την ΓΕΓΣ ελάμβαναν επίδομα αποδημίας.

- 4 Στις 7 Δεκεμβρίου 1988, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά της αρνητικής αποφάσεως της Επιτροπής, που είχε συγκεκριμενοποιηθεί με το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Οκτωβρίου 1988, ζητώντας να του αναγνωρισθεί το δικαίωμα επιδόματος αποδημίας σύμφωνα με το άρθρο 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Η διαδικασία

- 5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουλίου 1989, ο Chomel άσκησε, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία η τελευταία αρνήθηκε του χορηγήσει το επίδομα αποδημίας που προβλέπεται από το άρθρο 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της Επιτροπής επί της διοικητικής του ενστάσεως της 7ης Δεκεμβρίου 1988.

- 6 Με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 1989, η Επιτροπή απέρριψε ρητώς τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος ισχυριζόμενη ότι, ενόψει της περιοριστικής ερμηνείας της έννοιας του διεθνούς οργανισμού που έγινε δεκτή με την απόφαση των προϊσταμένων διοικήσεως της 28ης Μαΐου 1986, η ΕΓΕΟ και η ΓΕΓΣ δεν είναι διεθνείς οργανισμοί κατά την έννοια του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 7 Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:
 - 1) να δεχθεί τυπικά και ουσιαστικά την προσφυγή·
 - 2) να ακυρώσει:
 - την απόφαση της Επιτροπής με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να του χορηγήσει επίδομα αποδημίας σύμφωνα με το άρθρο 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, απόφαση της οποίας έλαβε γνώση μόνο όταν του απεστάλη το πρώτο εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Οκτωβρίου 1988·
 - κατά το μέτρο που παρίσταται ανάγκη, τη σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως της 7ης Δεκεμβρίου 1988, την οποία αυτός υπέβαλε σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων·
 - 3) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα είτε κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 2, είτε κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού διαδικασίας, καθώς και στα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκε λόγω της δίκης όπως, ιδίως, τα έξοδα αντικλήτου, τα έξοδα μετακινήσεως, διαμονής και αμοιβής δικηγόρου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 73, στοιχείο β), του ίδιου κανονισμού.

- 8 Η καθής ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
 - να αποφανθεί κατά νόμον ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 9 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου και κανονικώς, ληφθέντος υπόψη ότι ο προσφεύγων αρνήθηκε να καταθέσει υπόμνημα απαντήσεως.
- 10 Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) ανέθεσε, με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 12 Οι εκπρόσωποι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικώς τα αιτήματά τους και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Φεβρουαρίου 1990.

Επί της ουσίας

- 13 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το επίδομα αποδημίας χορηγείται στον υπάλληλο:
- ο οποίος δεν είναι και δεν υπήρξε ποτέ υπήκοος του κράτους στο έδαφος του οποίου βρίσκεται ο τόπος υπηρεσίας του·

— ο οποίος δεν είχε « μόνιμη διαμονή ή δεν άσκησε κατά συνήθη τρόπο, επί πέντε έτη λήγοντα έξι μήνες πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του, την κύρια επαγγελματική δραστηριότητά του στο ευρωπαϊκό έδαφος του εν λόγω κράτους », ενώ εξυπακούεται ότι « δεν λαμβάνονται υπόψη οι καταστάσεις που προκύπτουν από την παροχή υπηρεσιών σε άλλο κράτος ή διεθνή οργανισμό ».

14 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε την απόφαση της 2ας Μαΐου 1985, De Angelis κατά Επιτροπής, 246/83, Συλλογή 1985, σ. 1253· την απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1986, Richter κατά Επιτροπής, 330/85, Συλλογή 1986, σ. 3439· την απόφαση της 23ης Μαρτίου 1988, Morabito κατά Κοινοβουλίου, 105/87, Συλλογή 1988, σ. 1707), η χορήγηση του επιδόματος αποδημίας έχει ως αντικείμενο να αντισταθμίσει τις ιδιαίτερες επιβαρύνσεις και μειονεκτήματα που απορρέουν από την ανάληψη καθηκόντων στις Κοινότητες για τους υπαλλήλους που είναι για τον λόγο αυτό υποχρεωμένοι να μεταβάλουν κατοικία από τη χώρα διαμονής τους στη χώρα διορισμού τους και να ενσωματωθούν σε ένα νέο περιβάλλον.

15 Κατά τη συνεδρίασή του της 26ης και 27ης Ιουνίου 1975, το συγκεκριμένο από προϊσταμένους διοικήσεως συλλογικό όργανο έλαβε απόφαση σχετικά με το επίδομα αποδημίας και προέτεινε να θεωρείται ως διεθνής οργανισμός, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο α), δεύτερη περίπτωση, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο οργανισμός που πληροί τα κατωτέρω κριτήρια:

« α) είναι ως εκ της συνθέσεώς του διεθνής, δηλαδή έχει μέλη από διαφορετικές χώρες και είναι ανοιχτός σε πρόσωπα με τα ίδια προσόντα από διάφορα έθνη·

β) ασκεί διεθνή δραστηριότητα γενικού ενδιαφέροντος, ιδίως στον πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό, ανθρωπιστικό, επιστημονικό και πολιτιστικό τομέα·

γ) χαρακτηρίζεται από διάρκεια και οργάνωση, πράγμα που παρέχει στα μέλη του το δικαίωμα να ορίζουν περιοδικώς τα πρόσωπα που καλούνται να διευθύνουν τον οργανισμό (μόνιμη έδρα, γραμματεία, κλπ.)·

δ) να μην είναι κερδοσκοπικός ».

Κατ' εφαρμογή της αποφάσεως αυτής, η ΕΓΕΟ και η ΓΕΓΣ έπρεπε να θεωρηθούν ως « διεθνείς οργανισμοί » κατά την έννοια του προαναφερθέντος άρθρου του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 16 Στη συνέχεια, το συγκεκριμένο από προϊσταμένους διοικήσεως συλλογικό όργανο έλαβε, στις 28 Μαΐου 1986, νέα απόφαση και προέτεινε να θεωρείται ως διεθνής οργανισμός, για την εφαρμογή του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο οργανισμός που πληροί το εξής μοναδικό κριτήριο:

« έχει ιδρυθεί από κράτη ή από οργανισμό που και αυτός ο ίδιος έχει ιδρυθεί από κράτη ».

Η απόφαση αυτή άρχισε να εφαρμόζεται από την 1η Ιουνίου 1986 και διευκρίνιζε ότι οι υπάλληλοι στους οποίους είχε χορηγηθεί επίδομα αποδημίας βάσει της αποφάσεως της 26ης και 27ης Ιουνίου 1975 θα εξακολουθούσαν να λαμβάνουν το επίδομα αυτό καθ' όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους, σύμφωνα με την αρχή των κεκτημένων δικαιωμάτων.

Κατ' εφαρμογή της αποφάσεως αυτής, οι ΕΓΕΟ και ΓΕΓΣ έπαυσαν να θεωρούνται ως διεθνείς οργανισμοί κατά την έννοια του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 17 Ούτε η απόφαση της 26ης και 27ης Ιουνίου 1975 ούτε η απόφαση της 28ης Μαΐου 1986 δημοσιεύθηκαν.
- 18 Ο προσφεύγων, καθώς εργαζόταν στην ΕΓΕΟ και την ΓΕΓΣ, κατοικούσε και ασκούσε την επαγγελματική του δραστηριότητα στις Βρυξέλλες — δηλαδή στο έδαφος του κράτους όπου τοποθετήθηκε ως υπάλληλος της Επιτροπής — κατά τα οκτώ έτη που προηγήθηκαν της αναλήψεως των καθηκόντων του ως κοινοτικού υπαλλήλου.
- 19 Η καθής αρνήθηκε να χορηγήσει στον προσφεύγοντα επίδομα αποδημίας διότι, βάσει της αποφάσεως της 28ης Μαΐου 1986 που είχε λάβει το συγκεκριμένο από προϊσταμένους διοικήσεως συλλογικό όργανο, η ΕΓΕΟ και η ΓΕΓΣ πρέπει να θεωρούνται ως απλές γεωργικές επαγγελματικές οργανώσεις συγκροτημένες στο επίπεδο της Κοινότητας και όχι ως διεθνείς οργανισμοί κατά την έννοια του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 20 Ο προσφεύγων δεν αμφισβήτησε τη νομιμότητα της νέας ερμηνείας που έδωσε το συγκεκριμένο από τους προϊσταμένους διοικήσεως συλλογικό όργανο στον όρο διεθνής οργανισμός για την εφαρμογή του άρθρου 4 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

- 21 Κατά συνέπεια, αρκεί να εξεταστεί η νομιμότητα της απόφασεως της Επιτροπής ενόψει των περιστάσεων υπό τις οποίες ελήφθη.
- 22 Συναφώς, ο προσφεύγων επικαλείται ένα και μοναδικό λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από την παραβίαση των αρχών της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της καλής πίστεως, καθώς και της αρχής της χρηστής διοικήσεως και του καθήκοντος αρωγής.
- 23 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, όταν δέχθηκε τον διορισμό του, αγνοούσε την ύπαρξη της αποφάσεως που είχε ληφθεί από το συγκεκριμένο από προϊσταμένους διοικήσεως συλλογικό όργανο στις 28 Μαΐου 1986 και ότι θεωρούσε ότι δικαιούνταν επιδόματος αποδημίας όπως ακριβώς και οι πρώην συνάδελφοί του της ΕΓΕΟ που είχαν διοριστεί, εν τω μεταξύ, κοινοτικοί υπάλληλοι. Ο προσφεύγων φρονεί ότι η Επιτροπή, μη απαντώντας στο έγγραφό του της 4ης Σεπτεμβρίου 1988, απέφυγε να τον πληροφορήσει ευθέως όσον αφορά τις ακριβείς συνθήκες εργασίας που του προσφέρονταν, την ακριβή έκταση των δικαιωμάτων του και την ερμηνεία που έπρεπε να δοθεί στις εφαρμοστέες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως καθώς και τις σχετικές εκτελεστικές ρυθμίσεις. Κατά τον προσφεύγοντα, η Επιτροπή παρανόμησε ή, τουλάχιστον, κατέστη υπεύθυνη επικριτέας εκουσίας παραλείψεως η οποία είχε ως συνέπεια να βρεθεί σε κατάσταση η οποία δεν του επέτρεψε να απαντήσει στην προσφορά εργασίας εν πλήρη γνώσει των σχετικών συνθηκών.
- 24 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτό το σύνολο περιστάσεων δεν μπορεί να θεωρηθεί ως περίπτωση παραβιάσεως των προβαλλόμενων από τον προσφεύγοντα αρχών.
- 25 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η αξίωση της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εκτείνεται σε κάθε άτομο που βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση του δημιούργησε βάσιμες ελπίδες (απόφαση της 19ης Μαΐου 1983, Μαυρίδης κατά Κοινοβουλίου, 289/81, Συλλογή 1983, σ. 1731).
- 26 Αντιθέτως, κανένας υπάλληλος δεν μπορεί να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ελλείψει σαφών διαβεβαιώσεων προς αυτόν εκ μέρους της διοικήσεως (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Carotorti στην απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 1981, Guglielmi κατά Κοινοβουλίου, 268/80, Συλλογή 1981, σ. 2295, συγκεκριμένα σ. 2307· προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Warner στην απόφαση της 28ης

Οκτωβρίου 1980, Dautzenberg κατά Δικαστηρίου, 2/80, Rec. 1980, σ. 3107, συγκεκριμένα σ. 3121).

- 27 Εν προκειμένω, η σιγή που τήρησε η Επιτροπή στο αίτημα επιβεβαίωσης των δικαιωμάτων του που της είχε απευθύνει ο προσφεύγων, όσο λυπηρή και αν είναι, δεν μπορεί να ισοδυναμήσει με επιβεβαίωση τέτοιων δικαιωμάτων όσον αφορά τον προσφεύγοντα, όπως ούτε άλλωστε μπορεί να θεωρηθεί ως σαφής διαβεβαίωση εκ μέρους της διοικήσεως.
- 28 Έστω και αν υποτεθεί ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής είχαν επιβεβαιώσει στον προσφεύγοντα τα δικαιώματα που διεκδικούσε, μια τέτοια δέσμευση δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει κατάσταση δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι κανένας υπάλληλος κοινοτικού οργάνου δεν μπορεί εγκύρως να αναλάβει την υποχρέωση της μη εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 1983, Thyssen κατά Επιτροπής, 188/82, Συλλογή 1983, σ. 3721).
- 29 Εξάλλου, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ανακοίνωση πεπλανημένης ερμηνείας των κοινοτικών κανόνων δεν είναι δυνατόν να συνεπάγεται την ευθύνη της διοικήσεως (απόφαση της 28ης Μαΐου 1970, Richez-Parise και λοιποί κατά Επιτροπής, 19/69, 20/69, 25/69 και 30/69, Rec. 1970, σ. 325· απόφαση της 9ης Ιουλίου 1970, Fiehn κατά Επιτροπής, 23/69, Rec. 1970, σ. 547· απόφαση της 11ης Ιουλίου 1980, Kohl κατά Επιτροπής, 137/79, Rec. 1980, σ. 2601).
- 30 Τέλος, όπως έχει ήδη διευκρινίσει το Δικαστήριο, υποσχέσεις στις οποίες δεν λαμβάνονται υπόψη οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν μπορούν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά αυτόν προς τον οποίο απευθύνονται (απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 162/84, Συλλογή 1986, σ. 481).
- 31 Εξάλλου, ο προσφεύγων ήταν ελεύθερος να αναβάλει τη λήψη σχετικής αποφάσεως ή να απορρίψει την προσφορά εργασίας που του είχε γίνει για όσο διάστημα η Επιτροπή δεν ελάμβανε επιβεβαιωτική ή απορριπτική απόφαση σχετικά με τις αξιώσεις του.

- 32 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και του καθήκοντος αρωγής, πρέπει να υπομνηστεί ότι η προστασία των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των υπαλλήλων δεν μπορεί ποτέ να υπερισχύει της τηρήσεως των ισχυόντων κανόνων, ενώ απλώς και μόνο το γεγονός ότι ένας υπάλληλος ζήτησε, κατά τον χρόνο της αποδοχής μιας προσφοράς εργασίας, να του αναγνωριστεί ένα δικαίωμα δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να έχει ως αποτέλεσμα την απονομή του δικαιώματος αυτού κατά παράβαση των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, επειδή απλώς η διοίκηση δεν απάντησε στο αίτημα αυτό πριν από την ανάληψη των καθηκόντων. Εξ αυτού έπεται ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχειρήμα ότι η Επιτροπή αγνόησε το σύνολο των στοιχείων της υπό κρίση περιπτώσεως και δεν έλαβε υπόψη ούτε το συμφέρον της υπηρεσίας ούτε το συμφέρον του υπαλλήλου.
- 33 Κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων διηύρνε το μοναδικό του λόγο ακυρώσεως υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή είχε παραβιάσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως διότι, παρά το γεγονός ότι μετέβαλε γνώμη όσον αφορά την ερμηνεία του όρου διεθνής οργανισμός, συνεχίζει να χορηγεί στους πρώην υπαλλήλους της ΕΓΕΟ και της ΓΕΓΣ επίδομα αποδημίας, δημιουργώντας έτσι μια αναμφισβήτητη κατάσταση διακρίσεων μεταξύ των υπαλλήλων.
- 34 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, διασφαλίζοντας τον σεβασμό των δικαιωμάτων που είχαν αποκτήσει υπάλληλοι οι οποίοι εργάστηκαν προηγουμένως σε οργανισμούς πληρούντες τα κριτήρια που ίσχυαν μέχρι τις 31 Μαΐου 1986 όσον αφορά την έννοια του διεθνούς οργανισμού και οι οποίοι βρίσκονταν στην υπηρεσία της κατά την ημερομηνία εκείνη, η Επιτροπή απλώς προέβη σε ορθή εφαρμογή της αρχής των κεκτημένων δικαιωμάτων. Πράγματι, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο, η αναδρομική ανάκληση νόμιμης πράξης που παρέσχε δικαιώματα ή ανάλογα πλεονεκτήματα αντιβαίνει στις γενικές αρχές του δικαίου (απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1983, Βερλή-Wallace κατά Επιτροπής, 159/82, Συλλογή 1983, σ. 2711).
- 35 Επομένως, ο λόγος που αντλείται από την παραβίαση των προαναφερθεισών αρχών δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
- 36 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 37 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται *mutatis mutandis* στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 11 της προαναφερθείσας απόφασης του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Edward

Schintgen

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Μαρτίου 1990.

Ο γραμματέας

Ο πρόεδρος

H. Jung

D. A. O. Edward